

tunnistamast, ommad lapsed hõlega kaskwa-
tades ja isse neile ello margaiks olles; ja
Koggodusse-Oppetajad ollid nisammoti ärra-
täddinematta, Keiki senna juhhatada. Ehk
kui seäl ka mitto wastast weel olli, siiski
teiste õige meel paistis ni wägga ülle ni
sugguste ärra, et nad häbbi sisse jäid.

Ueste noudsid sepärrast Silonima Moisa-
wannemad, omma Würsti käest lubba sa-
da, sedda järgmist head, mis ni mitto aas-
tat kinni jänud, — pärris-põlwe ka-utamist
omma Tallopegadele nouda. Agga Tem-
ma läkkitas omma ennese Suggulast seäna,
järrele kuulma essite, ja tähhele pannema,
kas nemmad ka senna kolbaksid? Sest se
kõhhe, kolme walla wiimne wastane luggu
ei tahtnud temma melest lahkuda. Panni
sepärrast keik Sellesunnatse omma Suggu-
lasse tarkusse hõle alla, ja ei annud neile
mitte kõhhe, waid essite aiast aiani sedda
õigust kätte, ning kulutas waljo kasko nen-
de wasto, kes jälle ehk piddid hakkama rah-
ho rikkuma, ehk hulkumist katsuma. Sest

igga Ma-wallitseja kõhhus on, et ta neid
panneb sanna kuulma, kes wastased on.

Agga kui Silonima Rahwas tundis, et
ta middagi nende põlwe tõstmisseks liku-
mas olli, katsus ommeti mitto jälle ülle-
meelt näidata, ja mitto teine loi ennast
lootma kui sündis loda. Siiski olli neid
suagusi Üllemeeltsi nüüd pissut. Sest ig-
ga Moistlik arwas, et kui inimenne ihhal-
dab wägga paljo, siis se, mis ta saab,
tedda ellades ei rõmusta, sepärrast et se ik-
ka siis wähhem sest on, mis ta ihhaldas.

Agga kui inimenne keik Jummalala ho-
leks jättab, ja ühtegi ette ei loda, siis ikka
se rõmustab, mis tulleb — kui se ka pik-
kamiste kaid. Sest Jummal on se, kes
igga Rahwa põlwe tõstmist seab, Temma
siis ka üksi sedda õiget aega tunneb; ja kes
omma nouga temma noust möda katsub
jouda, se leikab torest wiija, ehk kütwab,
kui waentlane, umbrohto nisso seffa. Sel-
lepärrast ütlesid ka Silonima tallopiad
kõhhe, kui kegi jälle esimest wiisi hakkas